

Guðjón Hjörleifsson

Inn aftur fyrir bátinn. Sjórinn hafði nefnilega tekið tógið um leið og hann tók mig útbyrðis.

Ég hafði tekið eftir því, þegar ég fór útbyrðis að annar vélstjóri var í vélarhúsinu og að hann hafði séð mig, en aldrei varð ég þess var, að hann kallaði eða hefðist neitt að mér til bjargar. Ég hal- aði mig nú á tóginu að bátnum og komst inn fyrir af eigin rammleik en ekki annarra. Um leið og ég stóð upp sagði annar vélstjóri og glotti:

„Nú, ég sem hélt, að þú hefðir farið fyrir borð“.

Mér varð ekki meint af þessu volki. En þarna bjargaði draumur- inn mér. Ég hafði bundið tógið fast við spilfótinn. Það hafði ég gert án þess að vita greinilega hvers vegna ég gerði það, en þó fannst

mér, að það kæmi á einhvern hátt við sögu í draumnum, sem mig hafði dreymt um nóttina.

Og síðan héldum við áfram og alla leið til Seyðisfjarðar, en við vorum í flutningum um Austfirði og til norðausturhafnanna, en fjóra sólarhringa vorum við á leiðinni.

SENDUR TIL DANMERKUR

ÉG var næst skipstjóri á vélskip- inu Óðni, en sumarið 1921 seint, var ég sendur til Danmerkur til þess að kynna mér meðferð og veiðar með dragnót. Ég fór til Es- bjerg og var á bátum, sem gengu þaðan. Ég kynnti mér allt, er laut að þessu veiðarfæri, sem þá var nýtt af nálinni og stundaði ég þetta fram á árið 1922. Satt bezt að segja, leizt mér ekki á nóttina

og fannst þá þegar að þetta væri rányrkjuveiðarfæri. Þegar ég kom heim, lét ég þá skoðun í ljós við þá sem höfðu fengið mig til farar- innar, að dragnótin kynni að reyn- ast okkur hættulegt veiðarfæri um það lyki. Annars gaf ég þeim ná- kvæma skýrslu og svo var það þeirra að taka fullnaðarákvörðun. En í stuttu máli sagt, þá fóru þeir ekki eftir mínum ráðleggingum heldur keyptu sér þetta nýja veið- arfæri og fóru að nota það af miklu kappi. Síðar kom það okkur Íslendingum óþyrmilega í koll eins og kunnugt er. En þá fýsti í létt- fenginn stundarafla og hugsuðu minna um framtíðina.

En erum við ekki einmitt svona gerðir mennirnir?

Í FLUTNINGUM VIÐ NOREG

NÆSTU vertíðir var ég með mót- orbáta og stundaði ýmsar veiðar. En 1925 réðst ég á norskan línu- veiðara, sem hét Scandia. Hann gekk frá Seyðisfirði og var ég stýrimaður. Þegar sildarvertið lauk, fórum við til Noregs og vor- um í flutningum milli Álasund- og fiskiveranna við Lofoten. Þetta var skemmtilegt starf og þá kynnt- ist ég náð Norðmönnum og líf- inu í verstöðvunum í Norður-Nor- egi. Norðmenn eru duglegir menn, viðbragðsfljótir og harðir af sér. Mér fannst að flest væri líkt með okkur og þeim, að minnsta kosti við fiskveiðar. Það var dálítið subbulegt í verstöðvunum, drykkja allmikil í landlegum og gekk þá mikið á, en ekki vantaði hörkuna við sjálfa sig þegar mikið lá við. En þannig erum við Íslendingar líka. Scandia var hálfgerður dall- ur og eyddi hann miklu af kolum. Útgerðarmaðurinn var sítingssam- ur og var allt af að reikna út kola- eyðsluna. Hann átti í sífelldum úti- stöðum við meistaran, og því lauk á þann veg, að hann sagði meistaranum upp. Út af þessu varð dálítið upphot, en sætt var

Frásagnir Guðjóns Hjörleifssonar, stýrimanns